

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Cieszynie IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Trybuła
Protokolant:	Sylwia Zabłocka

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r. w Cieszynie

sprawy z powództwa A. R.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w C.

o sprostowanie świadectwa pracy

1. prostuje świadectwo pracy wydane powódce A. R. przez pozwanego (...) Sp. z o.o. w C. w dniu 31.08.2015r. w ten sposób, że w pkt 4 ppkt 1 wpisuje, iż pracownik wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 1 dnia, tj.

8 godzin; w pkt 4 ppkt 10 wpisuje w miejsce wiersza o treści „wynagrodzenie za czas choroby od 21.08.2015 do 31.08.2015r.” treść: „od 21.08.2015r. do 28.08.2015r.”;

2. w pozostałej części powództwo oddala;

3. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w C. na rzecz powódki A. R. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Przewodniczący:

UZASADNIENIE

Powódka A. R. domagała się sprostowania świadectwa pracy wystawionego w dniu 31 sierpnia 2015 r. przez pozwanego (...) spółka z o. o. w C.. Sprostowanie miałyby obejmować pkt. 4 tego świadectwa i dotyczyć stwierdzenia, że powódka otrzymała w rzeczywistości ekwiwalent za 17 dni urlopu wypoczynkowego a nie za 18 dni jak podano w świadectwie. Ponadto powódka domagała się wpisania, że wykorzystała 1 dzień tj. 8 godzin pracy urlopu wypoczynkowego, a nie jak wpisano w świadectwie 18 dni urlopu, czyli 144 godziny. Powódka domagała sprostowania pkt. 4 ppkt. 10 świadectwa w ten sposób, że zamiast stwierdzenia, że okresy nieskładkowe, przypadające w okresie zatrudnienia uwzględniane przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty wynagrodzenie za czas choroby dotyczą okresu pomiędzy 2015-08-21 – 2015-08-31, wpisania, iż okresy te dotyczą: wynagrodzenie za czas choroby: 2015-08-03 – 2015-08-07, wynagrodzenie za czas choroby: 2015-08-08 – 2015-08-13, wynagrodzenie za czas choroby: 2015-08-14 – 2015-08-20, wynagrodzenie za czas choroby: 2015-08-21 – 2015-08-28, zasiłek chorobowy ZUS: nie dotyczy, zasiłek opiekuńczy: nie dotyczy, świadczenie rehabilitacyjne: nie dotyczy. Powódka podała, że była zatrudniona przez pozwanego od 22 kwietnia 2013 r. na podstawie umowy o pracę. Początkowo była to umowa terminowa,

później na czas nieokreślony. Pozwany wypowiedział powódce umowę z jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia. Powódce doręczono świadectwo pracy, które zawierało błędy. Z oświadczenia o wypowiedzeniu wynika, że powódce udzielono 43 dni urlopu wypoczynkowego oraz 2 dni urlopu na poszukiwanie pracy. W roku, w którym doszło do wypowiedzenia umowy o pracę powódce przysługiwało 18 dni urlopu. W okresie przed otrzymaniem wypowiedzenia powódka wykorzystała 1 dzień urlopu. Powódka do 29 sierpnia 2015 r. (to jest do soboty) pozostawała na zwolnieniu lekarskim. Okres wypowiedzenia kończył się 31 sierpnia 2015 r., to jest w poniedziałek. Zatem w dniu 31 sierpnia 2015 r. powódka wykorzystała 1 dzień urlopu wypoczynkowego. W treści świadectwa pracy wskazuje się wyłącznie wymiar urlopu przysługującego pracownikowi w ostatnim roku zatrudnienia. Zatem uznać należy, że łączna wysokość urlopu wykorzystanego w naturze, wraz z ekwiwalentem za urlop niewykorzystany wynosić powinna maksymalnie 18 dni. W świadectwie pracy błędnie podano, że powódka w 2015 r. wykorzystała 18 dni urlopu, podczas, gdy z informacji powódki wynika, że był to 1 dzień urlopu, to jest 8 godzin. W świadectwie podano, że powódka chorowała od 21 sierpnia 2015 r. do 31 sierpnia 2015 r., za który to okres zachowała prawo do wynagrodzenia. Tymczasem okres zwolnienia lekarskiego powódki kończył się 29 sierpnia 2015 r. Powódka wezwała pozwanego do sprostowania świadectwa pracy, lecz pracodawca nie uwzględnił tego żądania.

Pozwany (...) spółka z o. o. w C. w odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie żądania i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu. Pozwany podniósł, że powódka w swoim wniosku o sprostowanie świadectwa pracy kierowanym do pozwanego domagała się sprostowania, że wypłata ekwiwalentu za niewykorzystany urlop dotyczy 42 dni, a nie 18 – jak wpisano w świadectwie oraz wpisania, że za okresy nieskładkowe, przypadające w okresie zatrudnienia uwzględniane przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty wynagrodzenie za czas choroby, dotyczą: wynagrodzenia za czas choroby: 2015-08-21 – 2015-08-28, nie zaś, jak wpisano błędnie w treści świadectwa pracy, okresu pomiędzy: 2015-08-21 – 2015-08-31. Pozwany nie znalazł podstaw do uwzględnienia tak sformułowanego wniosku o sprostowanie z uwagi na treść § 1 ust. 1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Pracy i Pomocy Socjalnej z 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania, z którego wynika, że informacja o niewykorzystanym urlopie dotyczy tylko urlopu przysługującego w roku, w którym ustał stosunek pracy. Ponadto pozwany stwierdził, iż nie wiedział o utracie przez powódkę prawa do świadczenia z tytułu choroby od 21 sierpnia 2015 r., albowiem powódka nie zawiadomiła o tym pracodawcy. Pozwany podniósł, że żądanie pozwu nie jest tożsame z żądaniem sprostowania świadectwa pracy kierowanym do pozwanego przed wytoczeniem pozwu i zgodnie z treścią art. 97 § 2¹ kp nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powódka A. R. była zatrudniona przez pozwanego (...) spółka z o. o. w C. na podstawie umowy o pracę, która została wypowiedziana przez pracodawcę ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2015 r. Powódka otrzymała oświadczenie pracodawcy o wypowiedzeniu umowy w dniu 31 lipca 2015 r. z jednomiesięcznym okresem wypowiedzenia. Powódce udzielono urlopu wypoczynkowego w wymiarze 43 dni oraz 2 dni urlopu na poszukiwanie pracy. Powódka została zwolniona z obowiązku świadczenia pracy. Za okres od 21 sierpnia 2015 r. do 31 sierpnia 2015 r. powódka przedłożyła zwolnienie lekarskie. /Dowód: akta osobowe powódki/. Po kontroli ZUS lekarz orzecznik stwierdził, wcześniejszą datę ustania niezdolności powódki do pracy, co spowodowało, że z dniem 29 sierpnia 2015 r. powódka utraciła prawo do świadczenia z tytułu choroby. /Dowód: pismo ZUS k – 16/. Pismo takiej treści opatrzone datą 1 września 2015 r. zostało doręczone przez ZUS pozwanemu a powódka otrzymała je do wiadomości. Pozwany w dniu 31 sierpnia 2015 r. sporządził świadectwo pracy, z którego wynikało między innymi, że powódka wykorzystała urlop wypoczynkowy w wymiarze 18 dni, to jest 144 godzin i otrzymała ekwiwalent za urlop za 18 dni oraz, że okresy nieskładkowe przypadające w okresie zatrudnienia uwzględniane przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty – wynagrodzenie za czas choroby: 2015-08-03 – 2015-08-07, 2015-08-08 – 2015-08-13, 2015-08-14 – 2015-08-20, 2015-08-21 – 2015-08-31, zasiłek chorobowy ZUS: nie dotyczy, zasiłek opiekuńczy: nie dotyczy, świadczenie rehabilitacyjne: nie dotyczy. Powódka odebrała to świadectwo w dniu 4 września 2015 r. /Dowód: akta osobowe powódki/.

Powódka zwróciła się do pozwanego pismem z dnia 8 września 2015 r. o sprostowanie świadectwa pracy w ten sposób, że domagała się wpisania, że wypłata ekwiwalentu za urlop dotyczyła 42 dni nie zaś 18 dni oraz sprostowania, że

okresy nieskładkowe przy padające w okresie zatrudnienia uwzględniane przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty – wynagrodzenie za czas choroby, zamiast w okresie od 21-08-2015 do 31-08-2015, wystąpił w okresie 21-08-2015 do 28-08-2015. /Dowód: wniosek powódki o sprostowanie k – 17/.

Pozwany w piśmie datowanym na 17 września 2015 r. odmówił sprostowania świadectwa pracy stwierdzając, że zgodnie z obowiązującymi przepisami w świadectwie pracy wymienia się liczbę dni urlopu wypoczynkowego wykorzystanego przez pracownika w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy. Ponadto pozwany zadeklarował, że sprostuje świadectwo pracy w zakresie okresów nieskładkowych w terminie przewidzianym przepisami. /Dowód: odpowiedź pozwanego na wniosek o sprostowanie k – 20/. Pozwany jednak nie doręczył powódce sprostowanego świadectwa pracy. /Dowód: zeznanie powódki k – 56v, zeznania świadka W. M. k – 56, 56v/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów zaoferowanych przez strony, przy czym Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego, że powódce doręczono sprostowane świadectwo pracy, gdyż pozwany nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów. W aktach osobowych brak jest dowodu doręczenia tego dokumentu a jedyny świadek zgłoszony przez pozwanego nie pamiętał, czy widział to świadectwo. W tej sytuacji Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, że tego świadectwa nie otrzymała.

Sąd zważył

Zgodnie z treścią § 1 ust.1 rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania. (Dz. U. z dnia 30 maja 1996 r.) § 1. 1. W świadectwie pracy, oprócz informacji określonych w art. 97 § 2 Kodeksu pracy, zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczenia społecznego, dotyczące: 1) wymiaru czasu pracy pracownika w czasie trwania stosunku pracy, 1a) podstawy prawnej rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy, 2) urlopu wypoczynkowego wykorzystanego przez pracownika w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy, 3) wykorzystania dodatkowego urlopu albo innego uprawnienia lub świadczenia, przewidzianego przepisami prawa pracy, 4) należności ze stosunku pracy uznanych i nie zaspokojonych przez pracodawcę do dnia ustania tego stosunku, z powodu braku środków finansowych, 5) okresu korzystania z urlopu bezpłatnego i podstawy prawnej jego udzielenia, 6) wykorzystanego urlopu wychowawczego, 7) liczby dni, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie, zgodnie z art.92 Kodeksu pracy, w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy, 8) wykorzystania w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy, zwolnienia od pracy przewidzianego w art. 188 Kodeksu pracy, 9) okresu, za który pracownikowi przysługuje odszkodowanie w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia umowy o pracę na podstawie art. 36¹ § 1 Kodeksu pracy, 10) okresu odbytej czynnej służby wojskowej lub jej form zastępczych, 11) okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, 12) okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty, 13) danych, które są zamieszczane na żądanie pracownika.

Należy też zaznaczyć, że powódka nie miała obowiązku informowania pozwanego zakładu pracy o wynikach kontroli jej zwolnienia lekarskiego przeprowadzonej przez lekarza orzecznika ZUS, gdyż to sam ZUS zawiadomił zakład pracy o powyższym.

Zgodnie z dyspozycją art. 97 § 2¹ kodeksu pracy pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Należy podzielić stanowisko pozwanego, że wniosek powódki o sprostowanie świadectwa pracy został sformułowany błędnie. Jednak nie zmienia to faktu, że świadectwo pracy sporządzone przez pozwanego w dniu 31 sierpnia 2015 r. zawierało błędne informacje, wynikające z nieuwzględnienia kontroli ZUS zwolnienia lekarskiego powódki. Świadectwo pracy jest dokumentem prywatnym, jednak o doniosłym znaczeniu dowodowym dla pracownika. Fakty w nim zaświadczone powinny polegać na prawdzie. Pozwany twierdził, że sporządził sprostowanie świadectwa pracy po

otrzymaniu informacji z ZUS, jednak tego nie udowodnił. Dlatego Sąd nakazał sprostowanie świadectwa pracy zgodnie z ustalonym stanem faktycznym, to jest w zakresie wykorzystanych przez powódkę dni urlopu wypoczynkowego za 2015 r. oraz w zakresie okresów nieskładkowych, które mają wpływ na ustalenie uprawnień do emerytury lub renty. Sąd nie uwzględnił żądania powódki dotyczącego wypłaty ekwiwalentu za urlop, gdyż uznał, że faktycznie powódka otrzymała ekwiwalent za 18 dni urlopu, skoro wynika to z brzmienia pierwotnego świadectwa pracy. Powódka nie potrafiła precyzyjnie określić, za jaki okres ten ekwiwalent został jej wypłacony. Dlatego w tej części Sąd oddalił żądanie pozwu.

Orzeczenie zapadło na podstawie art. 97 § 2¹ k.p. oraz § 1 ust.1 rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania. (Dz. U. z dnia 30 maja 1996 r.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Pozwany jako strona przegrywająca sprawę został obciążony kosztami postępowania poniesionymi przez powódkę w postaci kosztów zastępstwa procesowego, które zostały ustalone na podstawie § 12 ust.1 pkt. 3) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.)